

6 БЕЛАСТОК — ГОРАД ГІПЕРМАКЕТАЎ ЦІ ФАРПОСТ БЕЛАРУСКАСЦІ НА ЗАХАДЗЕ?

Аляксей Трубка вырашыў скласці адмысловую мапу-даведнік па сталіцы Падляшша і распеў пра яе журналісту Алесю Кіркевічу

4-5 АКНО МАГЧЫМАСЦЯЎ ЗА ГОД ДА ВЫБАРАЎ

Ці ёсць у адзінага кандыдата шанец на перамогу? Беларускія эксперты спрабуюць даць адказ

14-15 ПЕРАМОГА, ЯКАЯ ЗАХАВАЛА НЕЗАЛЕЖНАСЦЬ

Аршанскія ўлады забаранілі святкаванне 500-годдзя бітвы пад Оршай. Між тым, гэтая бітва слаўнай старонкай увайшла ў гісторыю нашай дзяржавы

13 МІФ ТАНЕНБЕРГА

Сто гадоў таму ва Усходняй Прусіі пад горадам Таненберг нямецкае войска разбіла рускае. Тая бітва мела каласальны ўплыў на далейшы ход гісторыі

Адарвалі мішку лапу

ЕАЭС можа спыніць сваё існаванне, нават не пачаўшы дзейнічаць

Сяргей ПУЛЬША

думку, назіраюцца значныя антырасійскія настроі. «Ва ўсіх новых падручніках у Казахстане ўсюды антырусскія настроі. Хоць Расія Казахстан не заваёўвала, а прыйшла на дапамогу, бо казахаў выразалі джунгары», — адзначыў ён.

Здавалася б, Жырыноўскі можа мець сваё меркаванне, тым больш, што Казахстан — якраз у напрамку Індыйскага акіяна, дзе, паводле Жырыноўскага, кожны рускі салдат мусіць памыць свае боты. Аднак усе ўжо прызвычаліся: што ў Жырыноўскага на языку, тое ў Пуціна ў розуме. І таму Нурсултан Абішавіч адрэагаваў на пагрозы адэкватна, заявіўшы ў адказ, што Казахстан можа і выйсці з Еўразійскага эканамічнага саюза. «Астана ніколі не будзе ў складзе арганізацый, якія ствараюць пагрозу незалежнасці Казахстана. Наша незалежнасць — самы дарагі скарб, за які змагаліся нашы дзяды. Мы зробім усё магчымае, каб абараніць яе», — заявіў Назарбаеў.

Потым ад адказных асобаў Казахстана паступілі тлумачэнні: зараз Казахстан не разглядае пытання аб выхадзе з пагадненняў пра ЕАЭС, але калі з'явіцца пагроза незалежнасці — то выбачайце.

Такая «спрэчка ў шляхетным сямействе» адбылася яшчэ і на тым фоне, што дамова аб ЕАЭС, падпісаная Назарбаевым, Пуціным і Лукашэнкам напрыканцы мая гэтага года, яшчэ не ратыфікаваная парламентамі краінаў. Немаведама, як да выказванняў Пуціна паставіцца казахскія Меджліс і Сенат (у іх таксама двухпалатны парламент).

Наўрад ці ў Казахстане не ведаюць, з чаго пачыналася анексія Крыму і ўвогуле расійска-ўкраінскі ўзброены канфлікт. «Украіна — гэта нават не дзяржава! Што такое Украіна? Частка яе тэрыторыі — гэта Усходняя Еўропа, а частка, і значная, падараваная

ЕАЭС сапраўды «любімая цацка» Уладзіміра Уладзіміравіча, у якую можна граць, нават калі «адарвалі мішку лапу»

намі», — сказаў Пуцін Джорджу Бушу 4 красавіка на закрытай сустрэчы «Расія — НАТО» ў Бухарэсце. Зараз амаль тое ж самае Пуцін кажа ў дачыненні да Казахстана.

Нурсултан Абішавіч заявіў пра выхад Казахстана з ЕАЭС як пра «верагоднасць», а не як пра прынятае рашэнне. Бо і выходзіць пакуль яшчэ няма адкуль — ЕАЭС яшчэ не запрацаваў. Тым не менш, Пуцін пачуў пра такую магчымасць. Але ЕАЭС сапраў-

ды «любімая цацка» Уладзіміра Уладзіміравіча, у якую можна граць, нават калі «адарвалі мішку лапу». Зразумела, што без Казахстана ЕАЭС не поўны, але Пуцін усё адно яго не кіне.

Найперш, Пуцін на гэтым тыдні тэрмінова ўнёс дамову аб Еўразійскім эканамічным саюзе на ратыфікацыю ў Дзярждуме, — пакуль Казахстан не адваліўся. З іншага боку, ён пачаў не менш тэрмінова шукаць «мішкін пратэз» — замену Казахстану ў ЕАЭС. І знайшоў.

Як паведамляюць інфармацыйныя агенцтвы, Пуцін даручыў ураду РФ падпісаць дамову аб далучэнні Арменіі да Еўразійскага эканамічнага саюза. Невядома, ці кансультаваўся Уладзімір Уладзіміравіч па гэтым пытанні з Лукашэнкам або Назарбаевым, але падаецца, што не. Таму што да Арменіі шмат пытанняў. Па-першае, яна не ўваходзіць у Мытны саюз Расіі, Казахстана і Бела-

русі, а значыць, і да ЕАЭС ёй яшчэ расці і расці. Па-другое, Арменія мае нявырашаную тэрытарыяльную праблему з Азербайджанам — Нагорны Карабах. Прымаць яе ў ЕАЭС проста небяспечна з-за магчымага канфлікту з Азербайджанам па тэрытарыяльным пытанні.

Карацей, сам Уладзімір Пуцін закладае пад свой жа праект «аб'яднання земляў» (хоць у нейкіх маштабах СССР) міну запаволеннага дзеяння. Беларусь ў гэтай сітуацыі лепш за ўсё пачакаць з ратыфікацыяй пагадненняў пра ЕАЭС: хай там рускія разбірацца з казахаў, а армяне — з азербайджанцамі. Калі яно рване, дык хоць нас не зачэпіць, а калі не рване — то і добра.

Да таго ж, «падключэнне» да ЕАЭС Арменіі таксама патрабуе «карэкціроўка курсу». Пад гэтым соўсам ратыфікацыю можна і адкласці — як мінімум на год. А там паглядзім.

ТЫДНЁВЫ АГЛЯД

Зноўку падоім Расію?

Сяргей САЛАЎЎ

У Беларусі раптам немаведама адкуль з'явіліся вялікія грошы. На мінулым тыдні Аляксандр Рыгоравіч казаў пра тое, што няма куды падзець кітайскія крэдыты. На гэтым тыдні Міхаіл Мясніковіч запэўніў, што мы можам у 2015 годзе разлічыцца па ўсіх знешніх пазыках.

Раней у нас з Расіяй была «растваральна-разбаўляльная афёра». Зараз мы знайшлі новы шлях. Беларусь выйшла ў сусветныя лідары па экспарце антыдэтанатараў і інгібітараў

ваваронежскай АЭС» Філімонаў, пэўна, мае на ўвазе «Новаваронежскую АЭС-2», бо першая станцыя там узведзеная ў 1964 годзе, і павінная ўжо выводзіцца з эксплуатацыі. Дык вось, тая «АЭС-2» дагэтуль не пабудаваная. Так што «стары-забыты-ўзноўлены-эксперыментальны» метады працы, хутэй, павінен выклікаць занепакоенасць, чым дасягненне, як пра тое кажа дырэкцыя БелАЭС.

Але гэта такое лірычнае адступленне. Галоўнае пытанне ўсё ж у грошах.

Грошы на пагашэнне крэдытаў без кранання ЗВР мы знайшлі звыклым чынам. Раней у нас з Расіяй была «растваральна-разбаўляльная афёра». Зараз мы знайшлі новы шлях. Беларусь выйшла ў сусветныя лідары па экспарце антыдэтанатараў і інгібітараў, пастаўкі якіх не падпадаюць пад абкладанне пошлінамі пры экспарце за межы краін Мытнага саюза.

Гаворка ідзе пра экспарт тавараў па кодзе «Іншыя антыдэтанатары, антыаксіданты, інгібітары смалавытворчасці, загущальнікі, антыкарызійныя рэчывы і прысадкі гатовыя іншыя». Паводле дадзеных афіцыйнай статыстыкі, за шэсць месяцаў 2014 года гэтай прадукцыі было пастаўлена за межы Беларусі амаль 105 тысяч тон на агульную суму, якая перавышае 94 мільёны долараў. Характэрна, што экспарт у натуральным выражэнні павялічыўся ў параўнанні са студзенем-чэрвенем 2013 года ў 53 разы, у вартасным — аж у 131 раз!

Асноўнымі спажыўцамі беларускіх антыаксідантаў, інгібітараў і загущальнікаў з'яўляюцца Нідэрланды і Вялікабрытанія. Характэрна, што ў абедзве краіны дадзеныя нафтапрадукты ў 2013 годзе не пастаўляліся ўвогуле, а ўжо ў 2014-м экспарту Нідэрланды перасягнулі 45 тысяч тон і 41 мільён долараў, у Вялікабрытанію — 57 тысяч тон і 52 мільёны долараў. Нагадаем, што тыя ж Вялікабрытанія і Нідэрланды былі асноўнымі спажыўцамі «беларускіх распушчальнікаў і растваральнікаў».

Цікава, колькі зараз спартрэбіцца часу Расіі, каб «перакрыць» і гэты «кранік»?

механізмы, кшталту міжбанкаўскіх крэдытаў.

Марам Мясніковіча пра «аднамомантнае» пазбаўленне Беларусі ад крэдытнай залежнасці перашкаджае яшчэ і тое, што некаторыя з іх знаходзяцца «ў працы». Напрыклад, як вядома, мы атрымліваем расійскія крэдыты на атамную станцыю. Як можна яго сплаціць, калі АЭС мы яшчэ не пабудавалі?

Праўда, тут праца ідзе сямімільнымі крокамі. Як паведамілі ў прэс-службе РУП «Беларуская атамная электрастанцыя», на энергаблоку №1 Беларускай АЭС змантаваны першы блок унутранай ахоўнай абалонкі. «Гэтая падзея па значнасці параўнальная з заліваннем «першага бетону». Мантаж унутранай ахоўнай абалонкі — адзін з вузлавых момантаў будоўлі. Тым самым мы выйшлі на мантаж надземнай часткі станцыі», — сказаў гендырэктар РУП «Беларуская АЭС» Міхаіл Філімонаў.

Паводле гендырэктара, унутраная ахоўная абалонка будзецца «вельмі эфектыўным метадам», які ўпершыню быў ужыты на будоўлі Запарожскай АЭС, а затым выкарыстоўваўся пры ўзвядзенні станцыі на ўсёй тэрыторыі былога СССР. «На жаль, потым на яго незаслужана забыліся. Аднак трэст РОССЭМ здолеў захаваць тэхналогію і прымяніць на практыцы такі метады узбудавання мантажу на будоўлі Новаваронежскай АЭС», — цытуе БелТА Філімонава.

Не ведаю пра «эфектыўны метады», але Запарожская АЭС была ўведзеная ў эксплуатацыю ў 1984 годзе. Тыя «забытыя, але потым узноўленыя» тэхналогіі — тэхналогіі, калі панельныя 9-павярховыя былі вяршыняй савецкага будаўніцтва. Пад «Но-

ФІГУРЫ ТЫДНЯ

Андоруша Тактанасыраў

Кыргызскі правабаронца мае намер сапсаваць і без таго складання адносін Беларусі і Кыргызстана.

Зверасня ён правёў адзіночны пікет каля будынку парламента Кыргызстана з патрабаваннем неадкладна разгледзець пытанне аб дыпламатычных адносінах з Беларуссю.

Падставай для пікету стала інфармацыя пра тое, што Аляксандр Лукашэнка нібыта напачатку жніўня ўзнагародзіў былога прэзідэнта Кыргызстана Курманбека Бакіева, які хаваецца ад правасуддзя ў Мінску, ордэнам Дружбы народаў. Невядома, ці сапраўды гэта так, але Андоруша Тактанасыраў патрабуе разарваць з Беларуссю ўсе дыпламатычныя адносінны.

«Ці варта працягваць дыпламатычныя адносінны паміж нашымі краінамі пасля ўчынку дыктатара Лукашэнка? Сваім апошнім учынкам — узнагароджаннем Курманбека Бакіева ордэнам Дружбы народаў — ён шакаваў не толькі Кыргызстан, але і ўвесь свет. Гэта абраза нашай краіны, і дурны ўчынак з боку Лукашэнка. У першую чаргу ён абразіў нашу рэвалюцыю», — заявіў Тактанасыраў.

«Адно з маіх галоўных патрабаванняў сённяшняй акцыі — адстаўка пасла Беларусі ў Кыргызстане Віктара Дзенісенкі», — сказаў ён. Тактанасыраў адзначае, што пасол Беларусі ў Кыргызстане павінен падаць у адстаўку па ўласным жаданні, бо «ён не выканаў свае функцыянальныя абавязкі як дыпламат».

Марына Коктыш

Беларуская журналістка выйграла справу супраць Беларусі ў Камітэце па правах чалавека ААН.

Камітэт па правах чалавека ААН прызнаў, што правы журналісткі «Народнай волі» парушаны пры адмове ёй у акрэдытацыі ў Палаце прадстаўнікоў беларускага парламента. Журналістка звярталася з просьбай аб акрэдытацыі пры Палаце прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу РБ, але без тлумачэння прычын у 2008 годзе атрымала адмову, хоць раней такую акрэдытацыю мела. Коктыш некалькі разоў звярталася ў суд, але сітуацыя з акрэдытацыяй журналісткі так і не змянілася. Справа дайшла да Камітэта па правах чалавека ААН.

Сябры Камітэта прыйшлі да высновы, што беларускія ўлады пры адмове ў акрэдытацыі парушылі артыкул 19 Міжнароднага пакта аб грамадзянскіх і палітычных правах, які гарантуе кожнаму чалавеку права на свабодны збор, пошук і распаўсюд інфармацыі.

«Безумоўна, я рада, што міжнародная прававая супольнасць не забываецца на правы беларускіх журналістаў і падтрымлівае нас. Хоць я вельмі сумняваюся, што пасля дадзенага рашэння сітуацыя з маёй акрэдытацыяй неак зменіцца», — распавяла Марына Коктыш прэс-службе ГА «БАЖ».

Віктар Марціновіч

Журналіст, публіцыст і пісьменнік узнагароджаны прэміяй Еўрапейскага навукова-фантастычнага таварыства.

Сама прэмія стала для Марціновіча нечаканасцю. «Я пра гэта ведаю не больш, чым хто. Яе дае еўрапейская асацыяцыя навуковай фантастыкі, намінуюць нацыянальныя дэлегацыі, я, мабыць, некаму з нацыянальнай дэлегацыі спадабаўся», — пракаментываў гэтую навіну Марціновіч.

Еўрапейскае навукова-фантастычнае таварыства было заснавана на першым Еўрапейскім Канвенце навуковай фантастыкі ў Трыесце (Італія) у 1972 годзе. Яно аб'ядноўвае як прафесійных літаратараў, так і звычайных аматараў жанру. У розны час узнагароды суполкі атрымлівалі такія мэтры, як Гары Гарысан, Станіслаў Лем, Іен Бэнкс.

Тыя, хто хоча пабачыць «беларускага Станіслава Лема», здолеюць гэта зрабіць 10 верасня ў кнігарні «Логвінаў» (Мінск, пр. Незалежнасці, 37а). Прэмію Марціновіч адзначае выходам новага рамана «Мова» і, адпаведна, аўтограф-сесіяй.

Беласток — горад гіпермаркетаў ці фарпост беларускасці на Захадзе?

Калі чуеш пра «беларускую Вільню» альбо «беларускі Смаленск», у галаве нараджаюцца асацыяцыі, наваяныя яшчэ школьнай праграмай: Гедымін, Вітаўт, Лівонская вайна... А вось з «беларускім Беластокам» такіх асацыяцыяў нашмат менш. Каб выправіць сітуацыю, дыяспарны актывіст Аляксей Трубкін вырашыў скласці адмысловую мапу-даведнік па сталіцы Падляшша і распавёў пра яе журналісту Алесю Кіркевічу.

Як узнікла ідэя скласці падобны даведнік?

— Ідэя стварэння інтэрактыўнай мапы «Беларускага Беластока» ўзнікла пасля таго, як я даведаўся пра існаванне праектаў, прысвечаных «Беларускай Вільні» і «Беларускай Празе». Беласток шчыльна звязаны з гісторыяй Беларусі, з'яўляецца цэнтрам беларускай нацыянальнай меншасці Польшчы, але падобнага даведніка дагэтуль не існавала. Варта адзначыць, што ў тыднёвіку беларусаў «Ніва» друкаваліся артыкулы па гэтай тэме гісторыка Алены Глагоўскай, якія вельмі дапамаглі ў стварэнні мапы.

Дом, дзе «Фаіна» здала «Ермаловіча»

— Месцы, звязаныя са скаманем Макара Краўцова, затрыманнем Усевалада Родзкі, лагерам для інтэрнаваных слухачоў паўстанцаў, адзначаныя ў даведніку, могуць быць адзначаныя яшчэ і шыльдамі на вуліцах?

— Некалькі гадоў таму беластоцкія беларусы выступілі з ініцыятывай усталявання мемарыяльнай шыльды, прысвечанай аўтару гімна «Мы выйдзем шчыльнымі радамі...» Макару Краўцову, які быў закатаваны ў беластоцкай турме. У адказ з польскага боку паступіла просьба прадставіць непасрэдня доказы таго, што Краўцоў быў забіты менавіта на тэрыторыі

Даведка:

Аляксей Трубкін нарадзіўся 18 лютага 1986 года ў горадзе Наваполацку Віцебскай вобласці. Скончыў наваполацкае ПТВ № 28 нафтавікоў. Працаваў электрыкам у ГДК Наваполацка. У 2006 годзе стаў стипендыятам польскай навучальнай праграмы імя Кастуся Каліноўскага. Скончыў беларускую філалогію ва ўніверсітэце ў Беластоку.

турмы і г.д. «Непасрэдных доказаў» не знайшлося — справа загальмавала.

Дом па вуліцы Міцкевіча, 13, насупраць гандлёвай галерэі «Alfa» — месца затрымання Усевалада Родзкі — стала вядомым усяго пару гадоў таму. Адзін з кіраўнікоў БНП пражываў там пад прозвішчам «Ермаловіч» у 1944-м. Быў схоплены па наводцы агента «Фаіны». Гэты выпадак апісаны ў метадычцы КДБ СССР «Белорусские буржуазные националисты» 1957 года выдання, з пазнакай «Совершенно секретно». У інтэрнэт брашура трапіла з архіваў украінскай СБУ.

Высылкаў беларускай меншасці недастаткова

— Дык у чым галоўная цяжкасць у пытанні з шыльдамі?

— Гэта працяглы працэс, які вымагае высылкаў не толькі ад прадстаўнікоў дыяспары, але і ад афіцыйных асобаў Беларусі. Выглядае на тое, што захадаў з боку дзеячаў беларускай меншасці недастаткова, а ўявіць сабе, што Лукашэнкаўскія чы-

ноўнікі пачнуць хадайнічаць пра ўсталяванне мемарыяльных шыльдаў змагарам з савецкай уладай 1920–1940-х гадоў — проста немагчыма...

— Ці застаюцца нейкія беларускія адрэсы для цябе дагэтуль таямніцамі?

— Адна з такіх таямніц — дакладнае месцазнаходжанне сядзібы гуртка ТБШ, які быў створаны ў Беластоку ў 1927 годзе. Вядомы толькі даваены адрас: вуліца Купецкая, 44 — гэта сучасная вуліца Іцхока Малмеда. Таксама дакладна не вядома, дзе знаходзілася сядзіба Беларускага тэатральнага кааператыва «Польмя», які быў створаны пасля закрыцця ТБШ польскімі ўладамі. Сядзіба кааператыва месцілася па адрасе вуліца Надрэчная, 9, але забудова вуліцы не захавалася, цяпер на яе месцы бульвар Ірэны Сендлер.

Беларусам Падляшша варта браць прыклад з палякаў у Беларусі

— Будынак, дзе ў 1923 годзе праходзіў «Працэс 45-ці», калі беларусаў судзілі за змову з мэтай аддзяліцца ад Польшчы, таксама пазначаны ў даведніку. Наколькі бяспечна зараз у Польшчы казаць пра «Беларускі Беласток»? Не лічыце сепаратыстам?

Дакладна не вядома, дзе ў Беластоку знаходзілася сядзіба Беларускага тэатральнага кааператыва «Польмя»

— Я не сустракаўся з людзьмі, якія б баяліся тут «беларускага сепаратызму». Інфармацыя пра наш праект з'яўлялася ў мясцовых СМІ (Polskie Radio Białystok, TVP Białystok, Беларускае Радыё Рацыя), і ніхто не ўгледзеў у ім нейкага сепаратызму. У Беларусі тыя ж палякі ведаюць і шануюць сваю гісторыю ды памятных мясціны, выдаюць газеты, з'яўляюцца інтэрнэт-праекты, прысвечаныя польскасці на так званых «крэсах усходніх»... А ў Польшчы, як мне падаецца, паколькі гэтым жа не займаюцца

Усевалад Родзкі

Макар Краўцоў

беларускія дзяржаўныя ўстановы, беларусы павінны ўзяць ініцыятыву ў свае рукі.

— У Беластоку можна пачуць беларускую мову?

— З большага падчас культурніцкіх мерапрыемстваў, у СМІ, а таксама ў адукацыйных установах з беларускай мовай навучання.

Адсутнасць беларушчыны ў Беларусі большая праблема, чым адсутнасць Беластока

— Для мясцовых беларусаў Беласток у складзе Польшчы — траўма?

— Для беларусаў Беластоцкыны траўмай з'яўляецца тое, што адбываецца ў Беларусі, я перадусім маю на ўвазе знішчэнне беларускай мовы, забарону нацыянальнай беларускай сімволікі — бел-чырвона-белага сцяга і герба «Пагоня», а таксама падзел на лаяльных і нелаяльных у адносінах да палітычнага рэжыму ў Беларусі. Важным з'яўляецца тое, каб Беларусь была беларускай, бо без паўнаважнасці беларускай метраполіі, якая з'яўляецца беларускай па змесце, а не па назве, беларусаў Беластоцкыны чакае незайздросны лёс.

— Ці памятаюць палякі пра этнічную гісторыю свайго рэгіёна, пра Беластоцкую вобласць у складзе БССР у тым ліку?

Палякі мала ведаюць пра беларускі чынік Падляшша, з якім яны сутыкаюцца ў асноўным падчас культурных

мерапрыемстваў, у якіх бяруць удзел беларусы. Што датычыць перыяду, калі Беластоцкына апынулася ў складзе БССР, то пра яго ўзгадваюць у кантэксце нямецка-савецкай акупацыі Польшчы ў 1939 годзе.

«Далучаць Беласток» варта ў інфармацыйным полі

— Шэраг беларускіх арганізацыяў (Радыё Рацыя, газета «Ніва», Гістарычнае таварыства, аб'яднанне АБ-БА), адзначаных у даведніку, ствараюць нейкую беларускую атмасферу ў горадзе?

— Перадусім, гэта інфраструктура для існавання і развіцця беларускай меншасці ў Беластоку. Беларускасць тут можа і не навідавоку, але прысутнічае ў многіх сферах жыцця: культурніцкай, інфармацыйнай, адукацыйнай.

— Што думаеш наконт заклікаў, збольшага ў інтэрнэт-прасторы, пра «вяртанне Беластока»? У якой форме яно можа адбыцца ў рэальнасці?

— Я не лічу гэтыя заклікі сур'ёзнымі, часцяком гэта найпрост жарты. У рэальнасці далучэнне павінна адбывацца ў інфармацыйнай форме, што, на маю думку, зараз пакрысе і робіцца. Беларусы павінны ведаць, што Беласток — гэта не толькі горад з вялікай колькасцю гіпермаркетаў ды іншых гандлёвых кропак, але і горад з магутным пластам беларушчыны.

14 ВЕРАСНЯ, НЯДЗЕЛЯ

07.05 Лірычная камедыя «Верныя сябры» (СССР).
08.50 Слова мітрапаліта Тадэвуша Кандрусевіча.
09.00, 12.00, 15.00 Навіны.
09.10 Арсенал.
09.40 Камедыйны серыял «Сваты-6» (Украіна). 2-я серыя.
10.50 «Пра ежу!» Кулінарны майстар-клас.
11.25 XXL WOMAN TV. Жаночы часопіс.
12.10 Навіны. Цэнтральны рэгіён.
12.35 «Зона Х». Вынікі тыдня.
13.05 Таямніцы следства.
13.35 Каробка перадача.
14.15 Давярай і правярай.
14.45 Навіны.
15.15 Твой горад.
15.30 Вакол планеты.
16.20 Сямейная камедыя «Сцюарт Літл-2» (ЗША).
17.40 Лірычная меладрама «Бабіна лета» (Расія). 1-я і 2-я серыі.
21.00 Галоўны эфір.
21.55 Навіны надвор'я.
22.15 Дэтэктывная меладрама «Алібі - надзея, алібі - каханне» (Расія).
00.10 Камедыйны серыял «Сваты-6» (Украіна). 2-я серыя.

07.00 «Нядзельная раніца».
08.00, 09.00 Навіны.
09.05 Нядзельная пропаведзь (з субтытрамі).
09.20 «Смешарыкі. Пін-код».
09.35 «Шалапутныя нататкі».
09.55 «Пакуль усе дома».
10.40 «Фазэнда».
11.10 Шоу-гульня «ТБ-таксі».
11.35 «Асяроддзе пражывання».
12.30 «Брэйн-рынг».

13.50 «Якраз як».
16.00 Нашы навіны.
16.15 Навіны спорту.
17.00 «Насмяшы коміка».
17.45 Прэміера сезона «Ледніковы перыяд».
18.50 «Я люблю Беларусь».
20.00 Контурсы.
21.05 Прэміера сезона «Ледніковы перыяд».
23.45 Што? Дзе? Калі?
01.00 Мастацкі фільм «Прывід ў машыне».

06.10 Фільм «Не забудзьцеся выключыць тэлевізар!» (СССР, 1986 г.).
07.40 «Сардэчна паскардзіцца».
08.00 Фільм «Трамвай у Парыж» («Беларусьфільм», 2010 г.).
10.00 «Вялікі сняданак».
10.40 «Добры дзень, доктар».
11.15 Фільм «На спіне ў чорнага ката» («Беларусьфільм», 2008 г.).
13.05 «Таямніцы свету з Ганнай Чапман».
14.10 Фільм «Шляхціц Завальня, або Беларусь у фантастычных апавяданнях». 1994 г.
16.00 «Цэнтральны рэгіён».
16.30 «24 гадзіны».
16.50 «Аўтапанарама».
17.20 Канцэрт Міхаіла Задорнава.
18.25 СТВ прадстаўляе: вячэрні шоу «На тым жа месцы ў той жа час».
19.30 «Тыдзень». Інфармацыйна-аналітычная праграма.
20.40 Фільм «Крапавы берет» («Беларусьфільм», 2008 г.). Заключныя серыі.
22.30 Фільм «Тры жанчыны і мужчына» («Беларусьфільм», 1998 г.).
00.10 Фільм «Незабыўныя моманты» (Швецыя - Данія - Нарвегія - Фінляндыя - Германія, 2008 г.).

06.55 Мастацкі фільм «Цень» (СССР).

08.30 Прыгодніцкі мультсерыял «Клуб Вінкс. Школа чараўніц» (Італія).
09.20 Мазгавы штурм.
09.55 Тэлебарометр.
10.00 Я хачу гэта ўбачыць!
10.35 «Два з паловай кухары. Адкрытая кухня». Кулінарны майстар-клас (Расія).
11.10 Камедыйны серыял «Універ. Новы інтэрнат» (Расія).
12.45 Псіхалагічны дэтэктыв «Метад Фрэйда» (Расія).
14.50 Вышэй за дах.
15.30 Прыгодніцкі фільм «Чорнае золата» (Францыя - Італія - Катар).
18.05 «Comedy Батл. Без межаў». Забаўляльная шоу-праграма (Расія).
19.15 Суперлато.
20.05 «Кіпень». Гумарыстычная праграма.
20.25 Тэлебарометр.
21.00 Спортлато 5 з 36.
21.05 КЕНО.
21.10 Рэальны свет.
21.45 Камедыйны серыял «Універ. Новы інтэрнат» (Расія).
23.15 Псіхалагічны дэтэктыв «Метад Фрэйда» (Расія).

07.35 «Калейдаскоп».
07.45 «Размаўляем па-беларуску».
07.50 «Бераг яго жыцця». Мастацкі фільм. 1-я - 3-я серыі.
11.00 «Размаўляем па-беларуску».
11.05 «Подых струн». Музыкальная праграма.
11.45 «Наперад у мінулае».
12.15 Хіт-парад. «Сто песень для Беларусі».
13.05 «Калейдаскоп».
13.15 «Навукаманія». Ствалавыя клеткі.
13.45 «Размаўляем па-беларуску».
13.50 «Старыя казкі». Гісторыя стварэння фільма «Бронзавая птушка».
14.15 «Бронзавая птушка». Мастацкі фільм. 1-я - 3-я серыі.

17.25 «Калейдаскоп».
17.40 «Культпрасвет».
18.05 Сусветнае кіно. «Салярыс». 1-я і 2-я серыі.
20.45 Калыханка.
21.25 «Калейдаскоп».
21.35 Юбілейны канцэрт ансамбля «Сябры».
23.35 «Культпрасвет».
00.05 «Калейдаскоп».

07.35 Футбол. Чэмпіянат Англіі. «Чэлсі» - «Суэнсі».
09.25 Хакей. Чэмпіянат Беларусі.
11.20 Футбол. Чэмпіянат Англіі. «Арсенал» - «Манчэстэр Сіці».
13.10 Пляжны футбол. Кваліфікацыя да ЧС-2015.
14.25 Футбол. Чэмпіянат Беларусі. «Дынама» (Мінск) - «Шахцёр» (Салігорск). Прамая трансляцыя.
16.30 Авертайм. КХЛ.
16.55 Хакей. КХЛ. «Дынама» (Мінск) - ЦСКА. Прамая трансляцыя.
19.25 Баскетбол. Жанчыны. Беларусь - Кітай. Прамая трансляцыя.
21.15 Пляжны футбол. Кваліфікацыя да ЧС-2015.
22.30 Баі без праваў. Фінал чэмпіянату свету па MMA.

07.00 Абектыў.
07.10 ПраСвет (інфармацыйна-публіцыстычная праграма).
07.45 Казкі для дзетак: «Рыцар Пятрусь гербу «Тры яблыкі».
08.00 «Між намі, бусламі», анімацыйны серыял для дзетак: 2 серыя.
08.45 Маю права (юрыдычная праграма).
09.10 Два на два (тэледыскусія).

09.40 Беларусы ў Польшчы.
09.55 Рэпартаж (інфармацыйна-публіцыстычная праграма).
10.25 Невядомая Беларусь: «Праклятыя і забытыя», дак. фільм, 2013 г., Беларусь: 1 серыя.
11.00 Казкі для дзетак: «Рыцар Пятрусь гербу «Тры яблыкі».
11.10 «Між намі, бусламі», анімацыйны серыял для дзетак: 1 серыя.
11.35 «Mad Men. Утрапёныя-2», серыял: 1 серыя.
12.25 «Час гонару», серыял: 2 серыя.
13.10 «Што такое Галакост? «Клей для шпалераў», дак. фільм, 2013 г., Расія.
14.15 Відзьмо-невідзьмо (інфармацыйна-забаўляльны агляд).
14.40 Моўнік (лінгвістычная праграма): «Мужчынскі характар» мовы («Доўгая» ці «доўгі» цень?).
14.55 54 % (публіцыстычная праграма): Калі з жанчыны робіцца старая баба?
15.15 Два на два (тэледыскусія).
15.45 «Белы алеандр», маст. фільм, 2002 г., ЗША-Германія.
17.35 «Людскія справы» (аўтарская праграма Алеся Залеўскага).
18.05 «Ранча», серыял: 53 серыя.
18.55 Кулінарныя падарожжы Робэрта Макловіча.
19.20 Гісторыя пад знакам Пагоні (спазнаваўчая праграма): Рамуальд Траўгут.
19.30 Зона «Свабоды».
20.05 Эксперт (сатырычная праграма).
20.35 Дакументальная гадзіна: «Востраў канібалаў», дак. фільм, 2009 г., Францыя-Расія.
21.35 Фільматэка майстроў: «Гафтаўніцы», трагікамедыя, 2004 г., Францыя.
23.00 «Фальшываманетнікі. Вяртанне «Зтраі», серыял 6 серыя.
23.45 Невядомая Беларусь: «Праклятыя і забытыя», дак. фільм, 2013 г., Беларусь: 1 серыя.

Шаноўныя чытачы!

На жаль, газету «Новы час» немагчыма купіць у шапіках або крамах. Няма нас і ў дзяржаўнай сістэме распаўсюду Белпошты. Але можна падпісацца на «Новы час», і кожны тыдзень атрымліваць газету.

Падпісацца можна на любую колькасць месяцаў, аформіўшы банкаўскі ці паштовы пераход і накіраваўшы копію плацёжнага дакумента на адрас рэдакцыі. (Глядзіце ўзоры квітанцый). **Нашы рэквізіты: рахунак 301274 1108019 у аддзяленні №53 9 ОАО «Белінвестбанка», код банка 153 10073 9. Адрас банка: 22 0004, Мінск, вул. Калектарная, 11. Адрас рэдакцыі: 22 0113, Мінск, вул. Мележа, 1, офіс 1234.**

Акрамя таго падпісацца можна ў рэдакцыі і ў нашых рэгіянальных прадстаўнікоў:
Магілёў: (8 029) 930 79 22, Міхась
Мінск: (8 029) 178 31 68, Вольга
Слуцк: (8 029) 364 42 60, Зінаіда
Гомель: (8 029) 697 82 75, Аляксандр

Паважаныя чытачы!

Падпісны кошт аднаго нумара газеты 3000 руб., аднаго месяца — 12000 руб.
ДЗЯКУЙ ВАМ ЗА ПАДТРЫМКУ!
 «Новы час» запрашае да супрацоўніцтва распаўсюджвальнікаў газеты ва ўсіх рэгіёнах Беларусі.
Даведка па тэл: (8 029) 651-21-12.

Новы Час novychas.info

Для тых, хто прымае рашэнні!

БЕЛПОЧТА БЕЛСАТ ф. ПС 112

ЭЛЕКТРОННЫЙ ДЕНЕЖНЫЙ ПЕРЕВОД

ВЫРУЧКА НАЛОЖЕННЫЙ ПЛАТЕЖ № _____ (вход, по карте отправки)

_____ (сумма цифрами) _____ (сумма прописью)

ПОЛУЧАТЕЛЬ: Г-та «Новы час», р/с 3012741108019 отд. №539 ОАО «Белінвестбанк», код 153100739, УНН 190790926

КУДА: 220004, г. Минск, ул. Коллекторная, 11
почтовый код, адрес получателя, телефон

ОТПРАВИТЕЛЬ: _____
почтовый код, адрес отправителя, телефон

АДРЕС: _____

Доставка уведомление простое
(назначение платежа) электронное

_____ (письменное сообщение)

Отметки отделения почтовой связи места приема: (почтовый код, отпечаток контрольно-переводной печати, кол. шт.)
 № перевода по ф. 5 _____
 Время приема _____ ч. _____ мин.
 Подпись _____

КВИТАНЦИЯ

ЧИУП «Час навінаў»
(получатель платежа)

отд. №539 ОАО «Белінвестбанк»
(наименование банка)

Счет получателя: 3012741108019 Лицевой счет: Код 739

УНП*: 190790926

_____ (фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа	Дата	Сумма
Период подписки указывает абонент		
Плательщик		
	Пеня	
	Всего	

Кассир _____

Эвакуацыя

Алег НОВІКАЎ

Польская правая апазіцыя лічыць, што прызначэнне Дональда Туска на пасаду старшыні Еўрапарламенту — ледзь не самы ганебны эпізод у сучаснай гісторыі Польшчы.

Дональд Туск — першы паляк з часоў каралёў дынастыі Ягелонаў, які можа ўплываць на лёсы ўсёй Еўропы. Вось так — не больш, не менш — ацэньваюць некаторыя польскія гісторыкі навіну пра абранне Туска на пасаду старшыні Еўрапейскай рады. Эйфарыя з гэтай нагоды ў Польшчы сапраўды хапае. Аднак далёка не ўсе за Бугам у захапленні ад новага месца працы прэм'ера.

Для правай апазіцыі пераезд Туска ў Брусэль (ён, дарэчы, павінен пачаць выконваць абавязкі старшыні Еўрапейскай рады з 1 снежня) — не што іншае, як эвакуацыя, уцёкі ад адказнасці за відавочныя правалы сваёй працы на радзіме. У віну Туску ставяць набраныя за мяжой даўгі, рост працоўнай эміграцыі — следства беспрацоўя, допуск на польскі рынак замежных карпарацый...

Адзін з любімых заняткаў правах каментатараў — разважаць пра тое, што без лобі Ангелы Меркель прасты смяротны не можа заняць такую адказную пасаду, як старшыня Еўрапейскай рады. Падтрымка Туска Ангелай Меркель, быццам, указвае на тое, што польскі прэм'ер заўсёды быў крэатурай Берліна. Быццам, на пасадзе старшыні Еўрапейскай рады ён працягне верай і праўдай служыць немцам. Лічыцца, што тэстам на патрыятызм для яго стане геаграфія новых баз НАТО, што ў сувязі з экспансіяй Расіі плануецца размясціць ва Усходняй Еўропе. Калі тыя базы не размесцяць пад Беластокам, то гэта прадманструе самастойнасць Туска як еўрапейскага лідара.

Адзначаючы ролю Меркель у еўрапрацэсах, правая прэса сумняваецца ў тым, што Туск зможа годна супрацьстаяць экспансіі Масквы. Як вядома, Меркель выступае за пошук кампрамісу з Крамлём, штур-

або трыумф

Расійская прэса негатыўна ўспрыняла прыход Туска на пасаду ў ЕС

хаючы Кіеў на шлях федэралізацыі. Яшчэ адна тэма для скандалу — роля Дэвіда Кэмерана, які, будучы еўраскептыкам, не хацеў абрання на пасаду старшыні нейкага яскравага тыфозі еўраінтэграцыі і пагадзіўся на фігуру Туска. Шэраг правах партый абвінавацілі Дональда Туска ў тым, што ён запатрабаваў у адказ ад Лондану поўны сацыяльны пакет для палякаў, якія працуюць на Альбіёне.

Самы цікавы тэзіс правах прэсы — Дональд Туск прафесійна

не здольны выканаць функцыі старшыні Еўрапейскай рады і папросту скампраметуе Польшчу. Яго слабую кампетэнцыю як міжнароднага палітыка, быццам, ілюструюць правалы польскай дыпламатыі на Усходзе. «Вядома, што Дональд Туск не з'яўляецца цвёрдым, адказным, добра падрыхтаваным функцыянерам, якім быў, напрыклад, Херман ван Рампей. І на працягу сямі гадоў прэм'ерства ён так і не прывык да сістэматычнай працы. Пра яго навыкі для перамоваў на міжнародным узроўні можна меркаваць па наступствах яго ўчынках у складаных сітуацыях і крызісах. А калі ўлічыць крызіс у адносінах з Расіяй, Украінай, Літвой і Беларуссю, відавочна, што вялікіх прарываў Польшча ў гэтым накірунку не мае», — піша адна з польскіх газет.

Асаблівае месца ў правах публіцыстыцы адводзіцца праблеме пераемніка Туска на пасадзе прэм'ера. Зараз топ кандыдатаў на вольную вакансію кіраўніка

ўраду ўзначальвае Ева Копач, якая займае пасаду маршалка Сейму і намесніка Дональда Туска ў партыі «Грамадзянская платформа» (РО). Сцвярджаецца, што прэм'ерства Копач аберецца для Польшчы кашмарам.

Галоўным чынам прэса падкрэслівае адсутнасць у Копач харызмы і самастойнасці. Сапраўды, яна — дастаткова шэры палітык, якога не частка запрашаюць на розныя шоў. «Яна (Копач) настолькі не выбітная, што не мае разумення нават аб нейкай самастойнасці. У той жа час, яна пазбаўленая ўсялякай харызмы, нават калі справа тычыцца польскай палітыкі, што стэртыльная па вызначэнні», — пішуць на рэсурсе «wPolityce.pl». Там жа адзначаецца, што дэфіцыт харызмы ператворыць Еву ў пасіўны манекен у руках Туска, які будзе слепа выконваць яго брусельскія інструкцыі. Еве нават ужо прыдумалі адпаведную мянушку — «Тамагочы».

Хаця палітычная кар'ера Евы Копач не звязаная з вялікімі

скандаламі, апазіцыя ўсё ж знайшла ў яе шафе некалькі шкідэтаў. Перш за ўсё, Еву зрабілі адказнай за эпідэмію свінога грыпу. Напярэдадні прыходу вірусу яна адмовілася набыць вакцыну. Дайшло да таго, што маршалка Сейму жадаюць прыцягнуць да адказнасці за смерць усіх палякаў, які памерлі ад А/Н1Н1. Таксама Еву падазраюць у тым, што, прымаючы рашэнне, яна тайна дзейнічала ў інтарэсах фармацэўтычных кампаній.

Па-другое, Копач, на думку правах апазіцыйных медыя, кепска выканала місію ў Смаленску, дзе павінна была ідэнтыфікаваць целы польскіх палітыкаў, якія загінулі ў авіякатастрофе. У прыватнасці, яна не звярнула ўвагу на тое, што глеба на месцы катастрофы была моцна перакапаная. На думку шмат каго, гэта былі следы спробы расіян неяк схаваць доказы, якія ўказваюць на іх датычнасць да аварыі.

З улікам усяго сказанага вышэй, апазіцыя заклікае правесці датэрміновыя выбары, каб урад фармаваў новы сейм. Такая ўстаноўка, безумоўна, звязаная з эфектам уплыву еўрапейскай пасады Туска на польскі палітычны працэс. Апошнія апытанні давалі перавагу кансерватарам. Цяпер сімпатыі могуць змяніцца на карысць лібералаў. Выбаршчык можа клюнуць на тое, што прызначэнне Туска значыць высокую ацэнку еўрапейскіх палітыкам курсу «Грамадзянскай платформы». Яшчэ горшы сцэнар вяртання Туска на радзіму пасля заканчэння каденцыі. З такім салідным іміджам ён мае добрыя перспектывы на прэзідэнцкіх выбарах. Таму крытыка на яго адрас шмат у чым прадкытаваная палітычнай кан'юнктурай. Прынамсі, расійская прэса вельмі негатыўна ўспрыняла прыход Туска на такую высокую пасаду ў ЕС, прызнаючы, што гэта патэнцыйна нясе пагрозу ўплыву Масквы на Усходнюю Еўропу.

Наколькі на самай справе «Грамадзянскай платформе» дапаможа эвакуацыя Туска ў Брусэль, мы даведаемся бліжэй да мясны, калі палякі пойдуць на мясцовыя выбары. Па-сутнасці, вясновае галасаванне выразна акрэсліць шансы партый на вельмі важных для Польшчы парламенцкіх выбарах.

ЯНЫ ПРА НАС. ЗАМЕЖНЯЯ ПРЭСА ПРА БЕЛАРУСЬ

Нядаўняе макразнамічнае даследаванне «Ашчадбанка», анансаванае на днях у Расіі, цалкам адзначна дадае яшчэ адзін сэнсавы пласт у палітычны партрэт Бацькі. Беларусь — удумайцеся! — лічыцца галоўным бенефіцыярам падзей 2014 года. Якраз у распаўсюджаны ў апошнія месяцы сумны жарт пра тое, што ЗША і Расія ваююць аж да апошняга ўкраінца, варта дадаць яшчэ адзін пасаж пра выгаду яшчэ аднаго суседа на чале з «апошнім дыктатарам Еўропы».

«Лента.ру» (Расія)

Яшчэ нядаўна прэзідэнт Лукашэнка лічыўся «апошнім дыктатарам Еўропы», міжнародным пудзілам, парывам для цывілізаванага свету. Але потым Крэмль пусціўся ва ўсе цяжкія, і на фоне Уладзіміра Уладзіміравіча беларускі

лідар стаў выглядаць ледзь не інстытуткай з добрымі манерамі. Фактычна, Беларусь стала чымсьці накшталт Швейцарыі падчас дзвюх сусветных войнаў. Гэта масток паміж супрацьлеглымі бакамі, нейтральная зона, дыпламатычная і гандлёвая пляцоўка. Любое абвастрэнне сітуацыі ідзе ёй толькі на карысць. Ператварэнне з краіны-ізгоя ў міні-Швейцарыю — сур'ёзны поспех, і Аляксандр Рыгоравіч можа ганарыцца ўласнай кемлівасцю. Без сумневу, палітычны доўгажыхар з Мінска перажыве ўкраінскага прэзідэнта Парашэнку. Але ў мурдэгалістага Бацькі ёсць усе шанцы перажыць і прэзідэнта Пуціна.

«Сегодняя» (Украіна)

Бацька шмат разоў дэманстравалі свету сваю дэ-факта дваістую арыентацыю і на Захад і на РФ. Асабліва

не спадабалася ў РФ прадстаўнікам яе патрыятычнага крыла пазіцыя Бацькі ў адносінах да Данбасу. Бацька дэ-факта ўхваляў расправу кіеўскай хунты над апалчэнцамі. Карацей, спрабуючы класці яйкі ў некалькі кошыкаў, Бацька не нажыў сабе новых сяброў, а толькі абвастрыў адносіны са старымі з Расіі. Той рэжым, які ўтварыўся ў Беларусі, — буржуазна-бюракратычны. Лёс Кадафі і Чаўшэску для Бацькі ў гэтых абставінах — больш чым рэальныя перспектывы.

«Форум МСК» (Расія)

Ні Лукашэнка, ні Назарбаеў не могуць стаць саюзнікамі Украіны. Вядома, яны напалоханыя, і ў душы яны не хочуць рухацца ў фарватэры крамлёўскай палітыкі, але яны настолькі жорстка эканамічна і палітычна пры-

вязаныя да Крамля, што ў адкрытае супрацьстаянне не пойдуць.

«Бульвар Гордана» (Украіна)

Пуцін на Крыме не спыніўся. З'яўленне праекта «Наваросіі», засылка дыверсантаў у Данецкую і Луганскую вобласць сталі для Лукашэнка і Назарбаева значна больш небяспечным сімптомам, чым Крым. Лукашэнка наўрад ці забыўся пра «запрашэнне» Пуціна беларусам — далучацца да Расійскай Федэрацыі абласцямі. І ці варта дзівіцца таму, што Лукашэнка і Назарбаеў спрабуюць задушыць працэс у зародку і прымусяць Пуціна дамовіцца з Парашэнкам яшчэ да таго дня, як расійскае кіраўніцтва арганізуе мячэжы ў Беларусі і Казахстане або накіруе танкі ў бок Мінска і Астаны.

«Inforesist» (Украіна)

МІЖНАРОДНЫЯ НАВІНЫ

УКРАЇНА. Уводзіцца данбаскі рубель?

На сайтах данбаскіх сепаратыстаў актыўна абмяркоўваецца ідэя тэрміновага ўвядзення рэгіянальнай валюты. Рэзоны тут не толькі эканамічныя. На думку сепаратыстаў, наяўнасць рэгіянальнай валюты часцей за ўсё сведчыць пра непазбежнасць і неабходнасць існавання інстытутаў, што яе друкуюць. «Калі асноўная валюта перастае выконваць свае функцыі, альтэрнатыўныя грошы падхопліваюць ініцыятыву і нясуць у масы надзею на падтрымку лакальнай эканомікі», — піша адзін з аматараў новай валюты. У любым выпадку, з улікам таго, што з 15 ліпеня ў Данецку і Луганску не працуе дзяржаўнае казначэйства Украіны, нейкую валюту яўна давядзецца ўводзіць. Акрамя таго, перад вачыма вопыт Прыднястроўя, дзе з 1994 года функцыянуюць т.зв. «суворыкі» (так называюць лакальныя грошы). Дарэчы, трэба прызнаць, што фінансавая сістэма непрызнанай Прыднястроўскай Малдоўскай Рэспублікі значна больш стабільная за беларускую.

Паводле малдоўскай прэсы

ТУРЦЫЯ. Культ асобы Эрдагана

Новаабраны прэзідэнт Турцыі Рэджэп Таіп Эрдаган яшчэ не паспеў прыняць прысягу, як у краіне завітнеў культ яго асобы. Так, адзін з турэцкіх міністраў даў зразумець, што цяпер у адміністрацыі прэзідэнта і ў калідорах ураду абмяркоўваецца ідэя назваць новы

аэрапорт у Стамбуле ў гонар былога прэмера і, адпаведна, новага прэзідэнта. У якасці аргумента ў абарону такога рашэння чыноўнік спаслаўся на статыстыку. За 12 гадоў прэмерства Эрдагана нацыянальны даход Турцыі, калі яму верыць, вырас у 3,4 разы. Такая шалёная лічба, на думку міністра, сведчыць пра тое, што «ростам дабрабыту ўсё насельніцтва абавязанае асабіста Эрдагану». Аднак стамбульскі аэрапорт імя Таіпа Эрдагана — гэта, хутчэй за ўсё, толькі пачатак эры ўсхвалення экс-прэмера ў назвах рознага кшталту аб'ектаў. Як прызнаўся вышэй згаданы міністр, «што б туркі ні зрабілі ў якасці падзякі Эрдагану, гэтага будзе мала».

Паводле турэцкай прэсы

КІТАЙ. Хто выратуе свет?

Кітай вырашыў пацягнуць сусветную гегемонію ЗША не толькі ў эканоміцы. Замах зроблены на такую традыцыйную сферу дамінавання ЗША, як коміксы пра супергерояў. У КНР выйшаў на рынак і актыўна рэкламуецца комікс «Капітан Кітай». Ужо выйшлі два выпускі прыгоды «самага вялікага камуністычнага супергероя». На іх старонках Капітан Кітай робіць тое, што і яго амерыканскія калегі — выратоўвае чалавецтва ад злачынцаў, праўда, па просьбе не амерыканскага, а кітайскага ўрада. Цікава, што сам Капітан Кітай па сюжэце не паважае чыноўнікаў КНР, паколькі лічыць, што тыя здрадзілі камунізму, хаця пры гэтым з-за пачуцця патрыятызму і выконвае іх загады. Амерыканцы ўжо выказалі незадаволенасць плагіятам, аднак зрабіць нічога не могуць. Між тым, Капітан Кітай перасек Цзіі Акіян і ўжо пачаў актыўна прадавацца ў ЗША. Як кажуць спецыялісты, комікс ідзе вельмі добра, паколькі, мяркуючы па ўсім, кітайцы не пашкадавалі грошай і сабралі для працы над праектам вельмі вялікую творчую каманду.

Паводле нямецкай прэсы

АЗЕРБАЙДЖАН. Кампанія супраць памінак

Абсалютна незвычайную кампанію пачалі ўлады Азербайджана. Яе галоўнае пасланне — не дапускаць пампезнасці на цырымоніях пахавання. Паводле мясцовай традыцыі, у фінале пахавання родныя нябожчыка частуюць прысутных. Улада лічыць, што гэтыя застоллі наносць удар па сямейных бюджэтах і ствараюць дэфіцыт на рынку прадуктаў. Сітуацыя настолькі крытычная, што ўрад на пачатку жніўня нават акрэсліў спіс прадуктаў, якія можна спажываць падчас памінак — чай, хлеб і максімум фінікі. Мера, мяркуючы па ўсім, не спрацавала. Інакш бы 29 жніўня мэр гораду Сумгаітне не заявіў пра стварэнне пры ЖЭКах спецыяльных камандаў, якія будуць хадзіць па памінаках і сачыць, як выконваецца загад азербайджанскага Кабміна. На думку мэра, удзельнікі пахаванняў могуць абмежавацца выключна гарбатай. Усё іншае, што з'явіцца на сталах падчас памінак, падлягае канфіскацыі.

Паводле азербайджанскай прэсы

На што пакрыўдзілася Астана

Алег НОВІКАЎ

У Казахстане, напэўна ўпершыню ў гісторыі, улада выступіла арганізатарам кампаніі супраць імперыялістычнай рыторыкі расійскіх палітыкаў.

Казахскі інтэрнэт ніколі так шмат не пісаў пра Пуціна, як у гэтыя дні. Асабліва ў такім негатыўным, ганебным ключы. Казахі не могуць зразумець, і часам нават прабачыць Пуціну сказанага на возеры Селігер: «Ён [Назарбаеў] стварыў дзяржаву на тэрыторыі, на якой ніколі дзяржавы не было». Далей Пуцін пахваліў філасофію «еўразійскай ідэі» і заявіў, што казахі яе падтрымліваюць і бачаць выгаду ў тым, каб «заставацца на прасторах вялікага рускага свету».

Трэба адзначыць, што гэта не першы выпад расійскіх палітыкаў, але на гэты раз Астану, што называецца, дастала.

Казнэт і казахскія СМІ адкрыта разважаюць пра пагрозу з поўначы, падазраючы, што пуцінскае геапалітычнае бачанне «вялікай Расіі» адлюстроўвае скандальны артыкул Аляксандра Салжаніцына 1990 года, у якім ён пісаў пра неабходнасць анексіі Паўночнага Казахстана. Дэпутаты казахскага парламента ў першы дзень сесіі падверглі крытыцы заявы расійскага палітыка Уладзіміра Жырыноўскага, у якіх гучаць тэрытарыяльныя прэтэнзіі да Казахстана. Нарэшце, Назарбаеў публічна дапусціў магчымасць выхаду Казахстана з працэсу еўразійскай інтэграцыі. «Астана ніколі не будзе ў складзе арганізацыі, якія нясуць пагрозу незалежнасці Казахстана», — цытуюць СМІ Нурсултана Назарбаева.

А маладыя нацыяналісты арганізавалі флэшмоб «Дашлі падручнік Пуціну», даючы зразумець, што яму трэба падвучыць этапы гісторыі казахскай дзяржаўнасці, якая паўстала задоўга да 1991 года. «Нашы продкі мелі свае дзяржаўныя ўтварэнні, якія задоўга да гістарычнай Расіі кантактавалі, гандлявалі, а ў шэрагу выпадкаў і ваявалі з многімі «гістарычнымі» народамі і цывілізацыямі. Скажаць такому народу, такой нацыі, што ў цябе не было «гісторыі», не было дзяржаўнасці, у лепшым выпадку — невуцтва, у горшым, як ужо было адзначана, абразы», — лічаць арганізатары акцыі.

Такая рэакцыя казахаў на сентэнцыю Пуціна выклікала шок у Расіі. Нейкі час выбух русафобіі сярод казахаў спісвалі на дзейнасць украінскіх СМІ, якія, быццам, наўмысна падрываюць адзінства ў лагерах Мытнага саюза. Трошкі паз-

ней Масква змяніла тактыку. Шэраг маскоўскіх палітолагаў прызналі, што Пуцін у чымсьці памыліўся.

Напрыклад, маскоўскі палітолаг Андрэй Куртаў прызнае, што расійскі прэзідэнт дапусціў шэраг недакладнасцяў: «Пуцін усё ж — не доктар гістарычных навук. Усё ж няправільна адмаўляць дзяржаўнасць Казахстана ў савецкім перыядзе — гэта была дзяржава ў складзе СССР. Было б правільней, калі б Пуцін ужыў тэрмін «сучасная дзяржава».

Па слядах такога кшталту каментарараў былі зробленыя афіцыйныя крокі. Лаўроў заявіў, што яго боса недакладна зразумелі. Пасля гэтага градус напружанасці ў адносінах паміж Астаной і Масквой імкліва знізіўся. Старшыня Камітэта па міжнародных справах, абароне і бяспецы ніжняй палаты парламента Казахстана Маўлен Ашымбаеў паведаміў, што фразу Назарбаева пра выхад з Мытнага саюза таксама «няправільна зразумелі».

Фармальна, канфлікт на гэтым можна лічыць вычарпаным. Аднак, як прызнае прэса, хутчэй за ўсё, падобныя ініцыятывы будуць мець месца і далей.

Перш за ўсё, расійскае грамадства, захопленое шавіністычнымі настроймі, працягвае вітаць ідэю ліквідацыі казахскай дзяржаўнасці. Вось як, напрыклад, адзін са славяншафлаў каментуе ў сёціве згаданы флэшмоб «Дашлі падручнік Пуціну»: «Што паналісілі ў сваіх падручніках гісторыі нашы суседзі, мы выдатна ведаем на прыкладзе прыбалтаў, грузінаў, і асабліва ўкраінцаў. Падобна на тое, і казахі цішком складалі сваю версію сусветнай гісторыі. Цяпер хутка высветліцца, што Чынгісхан быў родам з Алма-Аты, а Чэрчіль з'яўляецца дзядулем Назарбаева. Не хацелася б так думаць, але, здаецца, параноікаў на мяжы з Расіяй стала больш».

У сваю чаргу, казахская эліта стала больш асцярожнай адносна інтэграцыйных праектаў з Расіяй. «Нашы ўлады толькі-толькі пачалі зразумець той праўдзівы сэнс, які Расія ўкладвае ў слова «саюз». Мы з самага пачатку казалі пра тое, што ўсе

тры краіны пераследуюць розныя мэты, якія не артыкулююць. Для Казахстана і Беларусі МС і ЕАЭС першапачаткова былі пытаннем маневру і пошуку эканамічных магчымасцяў. Расія ж першапачаткова мела палітычныя мэты і была гатовая за іх плаціць вялікую цану. Падзеі ва Украіне знішчылі любы расійскі софт-паўэр», — піша апазіцыйны сайт zona.kz.

Аднак пры гэтым трэба ўлічваць два моманты. Па-першае, аўтарытарызм Назарбаева плюс антысацыяльны курс яго рэжыму дасталі добрую частку насельніцтва краіны. Калі меркаваць па казахскіх форумах, вялікі сегмент казахаў абыхава ставіцца да ўсялякіх ініцыятыў з боку дзяржавы, падазраючы, што ўсё гэта — брудныя піяр-схемы, якія павінны захаваць у краіне статус-кво. «Спектакль усё гэта, прычым словы ўсе распісаныя і ролі раздзеленыя. Каб казахі не вякалі супраць так званага Еўразійскага эканамічнага саюза, а ў будучыні яшчэ ўбачыце, што ад імя народа наша ўлада напіша прашэнне аб далучэнні Казахстана да РФ у якасці суб'екта федэрацыі з асаблівым статусам. Справа да таго ідзе», — піша блогер на сайце казахскай секцыі «Радзё Свабода».

Акрамя таго, казахская незалежная прэса мяркуе, што Назарбаева ў фразе Пуціна пакрыўдзіла не супярэчліва трактоўка гісторыі Казахстана, а латэнтная пагроза на свой адрас, на права прызначыць пераемніка. «Толькі абсалютна дурны і недалёкі чалавек можа назваць нядаўнія словы Уладзіміра Пуціна на адрас прэзідэнта Нурсултана Назарбаева «кампліментарам». У прыватнасці, яго словы пра тое, што Назарбаеў пакуль «яшчэ жывы-здоровы», усё гэта і выглядае выклікам, пагрозай асабіста прэзідэнту Казахстана», — піша адзін з апазіцыйных сайтаў. Сапраўды, пару гадоў таму на зборах нейкіх адміністрацый Назарбаеў казаў тое ж самае, за што цяпер яго агітпроп так моцна крытыкуе Маскву. «Ніколі казахскай дзяржавы не было, бо яна не мела межаў», — сказаў тады казахскі гарант.

Міф Таненберга

Алег НОВІКАЎ

Сто гадоў таму ва Усходняй Прусіі пад горадам Таненберг нямецкае войска разбіла рускае. Тая бітва мела каласальны ўплыў на далейшы ход гісторыі.

Што тычыцца цяперашняга юбілею Таненберга, то ў ФРГ яго хутчэй узгадваюць як нешта далёкае і цікавае выключна для гісторыкаў. Ніякіх актуальных канатацый тая падзея не выклікае. Хіба што гэты юбілей згадваюць былыя жыхары Усходняй Прусіі

дзе Гіндэнбург памёр, і яго пахавалі ў мемарыяле. Натуральна, пахаванне выліскае ў буйную прапагандысцкую акцыю з удзелам Гітлера.

Такая вялікая роля бітвы пры Таненбергу былі звязаныя таксама з тым, што згоду на фармаванне ўрада Гітлеру ў лютым 1933-га выдаў менавіта Гіндэнбург. Пасля прэзідэнт 21 сакавіка 1933 года прыняў у арганізаванай нацыстамі акцыі з нагоды адкрыцця новага Рэйхстагу. Месцам для мерапрыемства была абрана гарнізонная царква ў Патсдаме, дзе знаходзіцца рэшткі Фрыдрыха Вялікага.

Як пішуць сучаснікі, Гебельс зрабіў з гэтай цырымоніі сапраўдную цукерку. У прамым радыёэфіры на ўсю краіну журналісты апісвалі, як стары Гіндэнбург плача падчас прамовы новага канцлера. Згадаў у той прамове Гітлер і Таненберг: «У адзіным парыве мы за некалькі тыдняў абаранілі нацыянальны гонар. Дзякуючы вам, спадар фельдмаршал, сімвалы былой велічы аб'ядналіся ў адно цэлае. Мы выказваем вам нашу падзяку». Гэты спектакль стаў галоўным піярам новага рэжыму. Гітлер, які раней выглядаў фігляр у вачах арыстакратыі, дзякуючы поціску рукі Гіндэнбурга набыў імідж сур'эзнага дзяржаўнага мужа.

У часы Гітлера культ Таненберга дасягнуў неверагодных памераў. Месца бітвы называлі сімвалам супраціву Версалу і «скалой нямецкага духу». З усёй Германіі былі арганізаваныя туры ў Таненберг. Была распрацаваная нават працэдура экскурсіі. Каб трапіць да мемарыялу, трэба было доўгі час ісці пешшу, пасля наведаць магілу Гіндэнбурга, вежу, названую ў яго гонар, зал славы і г.д. Дайшло да таго, што менавіта ў мемарыяле ў знак сімвалізму вырашылі зрабіць штаб мясцовай вайскавай акупіцыі.

Бліжэй да канца 1930-х гадоў, калі Германія ўсё гучней пачала патрабаваць рэвізіі сваіх усходніх межаў, Таненберг набыў новы канцэпт. Усё часцей яго наведвальнікам казалі пра Грунвальдскую бітву, якую разглядалі не як паразу, а хутчэй як знак даўняй прысутнасці Германіі ў рэгіёне. Бітву пад Таненбергам падавалі як рэванш немцаў за паразу пад Грунвальдам.

Падчас Другой сусветнай вайны, пры набліжэнні савецкіх войскаў, па заданні Берліну немцы самі ўзарвалі мемарыял, каб не дапусціць яго апаганьвання, а парэшткі Гіндэнбурга і яго жонкі вывезлі ў надзейнае месца.

Пасля вайны і кампаніі дэнацыфікацыі, якая закранула і міф Таненберга, вынікі бітвы ў жніўні 1914 года перагледзелі. Гісторыкі пагаджаюцца, што Гіндэнбург ліквідаваў пагрозу акружэння і разгрому 8-й арміі і магчымай акупацыі часткі Усходняй Прусіі. Аднак жаданне германскага кіраўніцтва ўтрымаць Усходнюю Прусію дорага каштавала. Пераддаслакацыя войскаў з Заходняга фронту абярнулася правалам аперацыі супраць Францыі, і тым самым стала стратэгічнай паразай Германіі. Пасля Таненберга Германія была вымушана весці зацяжную вайну на два фронты, якая праз чатыры гады закончылася яе фактычнай капітуляцыяй. Таксама сталі вядомыя мемуары ўдзельнікаў той бітвы, якія скептычна ставіліся да вайсковага генію Гіндэнбурга. Адзін з яго генералаў пісаў, што ў разгар бітвы камандуючы ўвогуле адмовіўся ад кіраўніцтва, паколькі, па яго словах, «інструкцыі і загады ўсё роўна не працуюць».

Што тычыцца цяперашняга юбілею Таненберга, то ў ФРГ яго хутчэй узгадваюць як нешта далёкае і цікавае выключна для гісторыкаў. Ніякіх актуальных канатацый тая падзея не выклікае. Хіба што гэты юбілей згадваюць былыя жыхары Усходняй Прусіі, якія былі вымушаны пакінуць свой край пасля Патсдаму. Падчас вайны ім увесць час казалі, што як толькі прыйдзе Чырвоная Армія, будзе мець месца новы Таненберг. Аднак нічога падобнага не адбылося. Таму для гэтых людзей слова «Таненберг» — хутчэй сінонім расчаравання і хлусні палітыкаў.

ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

Крысціна Кіршнер

Нягледзячы на тое, што ў краіне абвешчаны дэфолт, прэзідэнт Аргенціны выступіла з глабальным праектам — перанесці сталіцу дзяржавы. Новай сталіцай можа стаць горад Санцьяга-дэль-Эстэра, што знаходзіцца ў 600 кіламетрах на паўночны захад ад Буэнас-Айрэса. Санцьяга-дэль-Эстэра павінен стаць новай сталіцай, паколькі гэта самы стары горад Аргенціны, які быў заснаваны 455 гадоў таму. «Мы павінны падумаць над тым, каб федэральны цэнтр знаходзіўся ў Маці аргенцінскіх гарадоў», — сказала Кіршнер. Гэта ўжо трэцяя спроба ў гісторыі краіны знайсці альтэрнатыву Буэнас-Айрэсу. У 1850 годзе планавалася перанесці сталіцу на адну з выспаў у рэчышчы Рыа-дэ-ла-Плата. Пасля падзення вайскавай дыктатуры ў 1983 годзе новыя дэмакратычныя ўлады меркавалі, што сталіцай можа стаць гарадок Ведма, што знаходзіцца ў Патагоніі. І вось трэцяя спроба. Грамадства і апазіцыя пакуль не вераць у тое, што ідэя новай сталіцы можа быць рэалізаваная ў цяперашніх эканамічных умовах. Тым не менш спікер ніжняй палаты аргенцінскага парламенту ўжо прапанаваў прыняць пастанову аб тым, каб пасля прэзідэнцкіх выбараў у 2015 годзе разгледзець праект стварэння новай сталіцы.

Холгер Шыманскі

Лідар неанацысцкай Партыі нацыянал-дэмакратаў (NPD) у зямлі Саксонія абвінаваціў дзяржструктуру ФРГ у фальсіфікацыі выбараў. Фальсіфікацыі, на яго думку, мелі месца ў нядзелю, 31 жніўня, калі саксонцы абіралі новы склад зямельнага парламента. У выніку выбараў NPD атрымала 4,95 працэнта і, адпаведна, не здолела захаваць фракцыю ў ландтагу (па нямецкіх законах, прахадны бар'ер складае 5 працэнтаў). Усяго партыі не хапіла смешных 800 галасоў. Шыманскі, аднак, лічыць, што прычынай правалу сталі маніпуляцыі выбаркама. Правал яго партыі, быццам, замовілі ў сталіцы, паколькі цэнтральны ўрад даўно хацеў пазбавіцца прысутнасці нацдэмаў у парламенце (Саксонія была адзінай зямлёй ФРГ, дзе неанацысты мелі дэпутацкае прадстаўніцтва). Цяпер, як лічыць Шыманскі, улада павінна тэрмінова правесці новы прэзырсты падлік галасоў. Прэса мяркуе, што наўрад ці выбаркам або суд пойдуць насустрач кіраўніцтву NPD. Прынамсі, пераможцы выбараў — хрысціянскія дэмакраты — не чакаючы рэакцыі на скаргу нацдэмаў, ужо пачалі перамовы наконт стварэння ўрадавай кааліцыі.

Гурбангулы Бердымухамедаў

Прэзідэнт Туркменістана нечакана для ўсіх вырашыў змяніць канстытуцыю. Па словах туркменскага гаранта, Асноўны закон трэба ўдасканаліць такім чынам, каб «чалавек сапраўды з'яўляўся вышэйшай каштоўнасцю краіны». Першым этапам стала правядзенне па ўсёй краіне круглых сталоў грамадскасці, на якіх павінны прапанаваць канкрэтныя папраўкі. Аднак, як пішуць апазіцыйныя СМІ, гэта ініцыятыва дэ-факта правалілася: усе круглыя сталы выліваюцца ў сеансы гларыфікацыі існуючага рэжыму і яго лідара або ў абсалютна абстрактныя маналогі пра тое, як далёка зайшла туркменская дэмакратыя. Цікава, што тутэйшыя апазіцыянеры вельмі задаволены такімі вынікамі. Яны ўсур'ез баяліся, што ў рамках такога кшталту мерапрыемстваў можа быць агучана ідэя надання Бердымухамедаву статусу пажыццёвага прэзідэнта. Паколькі такой ініцыятывы на круглых сталах яшчэ не агучылі, сутнасць запланаванай канстытуцыйнай рэформы пакуль застаецца інтрыгай.

Перамога, якая захавала

Анатоль ГРЫЦКЕВІЧ,
доктар гістарычных навук

Аршанскія ўлады забаранілі святкаванне 500-годдзя бітвы пад Оршай. Між тым, гэтая бітва слаўнай старонкай увайшла ў гісторыю нашай дзяржавы і штогод адзначаецца беларусамі ва ўсім свеце як Дзень беларускай вайсковай славы. 500 гадоў таму яна азначала перамогу беларускага войска, якая захавала незалежнасць нашай дзяржавы.

Ужо ў XIV–XV стагоддзях адбываліся амаль пастаянныя канфлікты паміж Вялікім Княствам Літоўскім і Рускім і Жамойцкім і Маскоўскім вялікім княствам за панаванне на землях Русі і іх палітычнае і дзяржаўнае аб'яднанне або пад эгідай Масквы, або Вільні.

У канцы 1512 года пачалася новая вайна. Маскоўскія ваяводы правялі рэйды ўглыб Беларусі. У снежні 1512-га штурм беларускай крэпасці Смаленска вынікаў не даў, і Васіль III з войскамі вярнуўся ў Маскву, папярэдне разрабаваўшы смаленскія сёлы і захапіўшы ў палон іх жыхароў. Другая кампанія маскоўскай арміі супраць ВКЛ пачалася ўлетку 1513-га. Новая аблога Смаленска таксама была беспаспяховай.

Трэцяя кампанія характарызуецца лепшай падрыхтоўкай рускай арміі. 16 мая 1514 года пачалася новая аблога Смаленска маскоўскімі войскамі, якія мелі 300 гарматаў. Некалькі штурмаў горада вынікаў не далі. Тады маскоўскі ваявода князь Міхаіл Глінскі ўгаварыў смаленцаў капітуляваць. Капітуляцыя Смаленска адбылася 30 ліпеня 1514-га. Частка смаленцаў выехала ў ВКЛ.

Пасля захопу Смаленска Васіль III загадаў 80-тысячнаму войску накіравацца на захад. Яно прасоўвалася да Оршы і Друцка, а потым на Віленскім напрамку. Маскоўскім войскам камандавалі галоўныя ваяводы баярын Іван Андрэевіч Чаляднін і баярын князь Міхаіл Іванавіч Булгакаў-Голіца (продак князёў Галіцкіх), прама нашчадак Гедыміна па мужчынскай лініі. Насустрэч маскоўскім баярам і іх палкам з Вільні праз Менск

і Барысаў выйшаў са сваім войскам кароль польскі і вялікі князь літоўскі і рускі Жыгімонт Казіміравіч.

Кароль Жыгімонт сабраў войскі абедзвюх дзяржаў: феадальнае апалчэнне ВКЛ на чале з гетманам князем Канстанцінам Астрожскім — 16 тысяч вершнікаў, 14 тысяч польскіх коннікаў, 3 тысячы наёмнай польскай пяхоты, а таксама дробныя феадальныя атрады з Малога Польшчы і шляхцічы-добраахвотнікі з Вялікай Польшчы — усяго каля 2,5 тысячы вершнікаў.

Паводле больш дакладных звестак М.К. Любаўскага, які спасылаўся не на хронікі і летапісы, а на польскія архіўныя дакументы, польскай конніцы і пяхоты было не больш як 4 тысячы, бо значная частка іх засталася ў Берасці. Прысутнічала і артылерыя, але колькасць гарматаў невядомая. 4 тысячы ваяроў Жыгімонт пакінуў сабе ў Барысаве, а астатнюю, найбольшую частку войска (больш за 30 тысяч чалавек) пад агульным камандаваннем князя Канстанціна Астрожскага ён накіраваў да Оршы.

Расійскі гісторык С.М. Салаўёў адзначаў, што ў маскоўскіх ваяводаў было 80 тысячаў войска, а ў князя Канстанціна Астрожскага — не больш за 30 тысяч. Гэтыя лічбы прыводзяцца як у хроніках М. Стрыйкоўскага і А. Гваньіні. Згаджаюцца з гэтымі лічбамі і вайсковыя гісторыкі пачатку XX стагоддзя.

У будучай Аршанскай бітве ўдзельнічалі і войскі з беларускай правінцы, з удзельных кня-

стваў. Так, са сваім вялікім атрадам удзельнічаў князь Юрий Сямёнавіч Алелькавіч (каля 1492–1542), малады і ўжо дасведчаны князь, сын знакамітай княгіні слуцкай Настасі Іванаўны. У бітве ўдзельнічаў і адзін з камандзіраў, вядомы па архіве Вялікага Княства Літоўскага «баярын княгіні слуцкай Юхно Грыцкевіч (продак аўтара гэтых радкоў) з гербам «Харугвы». Ю. Грыцкевіч раней удзельнічаў у бітвах з крымскімі татарамі ў складзе слуцкага апалчэння.

Першы бой адбыўся 27 жніўня 1514 года на левым беразе Бярэзіны пры пераправе цераз раку войска князя Астрожскага. Папярэдне К. Астрожскі правёў артылерыйскую стральбу з гарматаў і гаўбіц (пішчалаў), нанёшы страты непрыяцелю (каля 1300 маскоўскіх ваяроў былі забіты). На наступны дзень авангард арміі Астрожскага нанёс паражэнне рускім атрадам у баі над ракою Бобр і 1 верасня 1514 года дасягнуў ракі Друць. Тут атрады Івана Багданавіча Сапегі нанеслі паражэнне тром маскоўскім палкам. Было забіта некалькі соцень чалавек, шмат узятая ў палон.

Тады галоўны маскоўскі ваявода Іван Чаляднін з усімі сваімі войскамі адступіў назад за Дняпро і выбраў для генеральнай бітвы добрае месца на левым беразе Дняпра. Тут, паміж Оршай і Дуброўнай, і размясцілася маскоўскае войска — на ўзгорка каля вёсак Пугайлава і Рукліна, злева ад прастору для непрыяцеля ў лукавіне Дняпра на яго левым беразе каля Оршы.

7 верасня 1514 года войска Астрожскага наблізілася да Дняпра ў раёне Оршы. Ён вырашыў даць бітву, нягледзячы на амаль утрая большую перавагу маскоўскага войска.

Князь разлічваў на некалькі фактараў: свой камандны досвед у шматлікіх бітвах, веданне праціўніка, з якім раней змагаўся (а ў 1500-м нават быў у яго ў палоне), баявы досвед свайго войска, удасканалены ў частых баях з крымскімі татарамі, патрыятызм беларускіх ваяроў, якія баранілі зямлю ад спусташэнняў маскоўскіх войскаў. Канстанцін Астрожскі, заклікаючы рыцараў да бою і перамогі, спасылаўся на іх праваслаўныя пачуцці, бо большасць у яго войску складалі праваслаўныя беларусы.

Наблізіўшыся да месца, дзе ўжо знаходзілася маскоўскае войска, К. Астрожскі вырашыў не рызыкаваць, бо пераправу праз раку пільнавалі конныя атрады ворага. Не жадаючы фарсіраваць раку пад стрэламі маскоўскіх лучнікаў, гетман правёў тут дэманстрацыйны манеўр, намагаючыся паказаць Чалядніну, што пераправа беларуска-літоўскай арміі адбудзецца менавіта тут. Астрожскі пад заслонай сваіх жаўнераў пераправіў уброд у гэтым месцы толькі некалькі тысяч коннікаў. А ўжо ўвечары Астрожскі перасунуў на віцебскай дарозе ўсё сваё войска крыху на поўнач і спыніўся на правым беразе Дняпра.

Уначы з 7 на 8 верасня Астрожскі загадаў пабудаваць

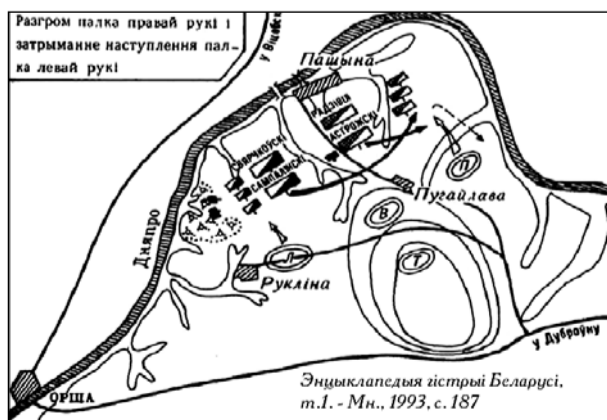
цераз Дняпро два пантонныя масты. Для пераправы таксама скарысталі платы і лодкі з сучэльным насцілам з плеценага чароту, каб колы гарматаў не грукалі. У балоцістых мясцінах ля ракі зрабілі гаці з паваленых і звязаных дрэў. Конніца войска Астрожскага пераправілася праз Дняпро па вузенькім бродзе ля аршанскай крэпасці або ўплаў, страціўшы пры гэтым толькі аднаго конніка, які патануў.

На працягу ночы была перапраўлена ўся пяхота і артылерыя войска ВКЛ у раён вёскі Пашына. Чаляднін даведаўся пра гэта са спазненнем. Іншыя маскоўскія ваяводы раілі яму напаасці на частку літоўскага войска і знішчыць яго, карыстаючыся колькаснай перавагай. Аднак Чаляднін не згадзіўся, адказаўшы ім, што нават пасля разгрому гэтай часткі літоўскага войска застанецца яшчэ другая частка, да якой могуць далучыцца іншыя войскі ВКЛ, што было б небяспечна для маскоўскай арміі. Ён меркаваў, што ў выпадку бітвы з усім войскам Астрожскага можа надарыцца магчымасць знішчыць непрыяцеля цалкам або, абкружыўшы яго, пагнаць рэшткі да Масквы ў няволю. А пасля перамогі можна будзе заняць усё ВКЛ.

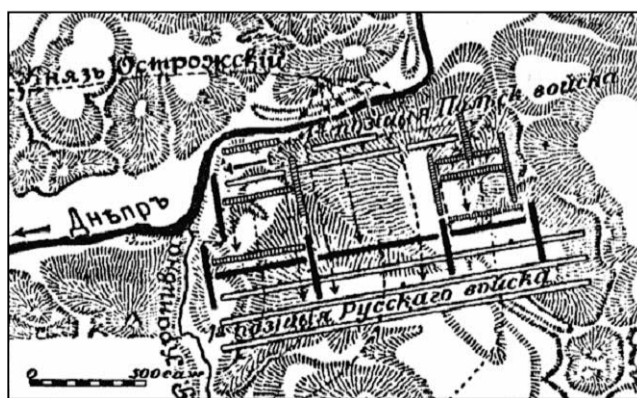
Бітва ў полі на беразе Дняпра, за пяць верст ад Оршы, адбылася 8 верасня 1514 года. Лёгкай беларускай конніцай на левым флангу камандаваў падчасы літоўскі і ваявода гарадзенскі Юрий Мікалаевіч Радзівіл (каля 1480 — красавік 1541 г.), які меў маёнтакі ў Беларусі ў Ашмянскім, Гарадзенскім, Лідскім і Мінскім паведах. Наёмным войскам з Польшчы — кашталян бецкі Януш Свярчоўскі, надворным каралеўскім войскам і атрадам паноў — Войцех Сампалінскі. Усе яны мелі вялікі баявы досвед у бітвах супраць крымскіх татараў.

Чаляднін паставіў усё сваё войска ў баявы парад у тры расцягнутыя лініі. На флангах — конныя атрады, каб падчас бою яны зайшлі ў тыл ворага.

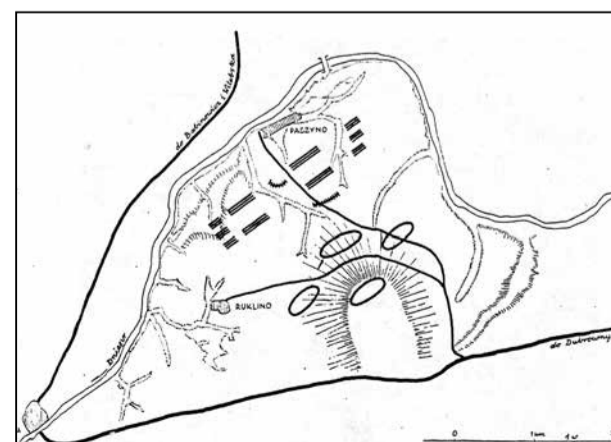
Наперадзе стаяў полк перадавой стражы. У цэнтры — маскоўскі вялікі полк, па фронце, шырынёю 5 кіламетраў. На правым флангу стаяў полк правай рукі, на левым, каля вёскі Рукліна, — полк левай рукі. На пагорку ў цэнтры, за вялікім палком, стаяў полк тылавай стражы (рэзерву). Маскоўскае войска стала пад белым сцягам.

План Анатоля Грыцкевіча практычна тоесны плану Хербста і Валіцкага

План Аршанскай бітвы з «Военной энциклопедией», (т. XVII, Петраград, 1914). Аўтар тут сумясціў у адным плане тры розначасовыя фазы бітвы

План Аршанскай бітвы Станіслава Хербста і Міхаіла Валіцкага

